

Zaliczka na prenumeratę roczną 350 mk.
Ogłoszenia drobne za wiersz lub jego miejsce 25 mk., za szpalte 1000 mk., za stronę 2000 mk.

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA BIAŁOSTOCKIEGO.

Redakcja i Administracja: Białystok, Urząd Wojewódzki, Pałac Branickich.

Ogłoszenia, obwieszczenia, odezwy, zawiadomienia, komunikaty, uchwały, rozkazy, ect. et. władz cywilnych i wojsk. oraz instytucji społecznych i użyteczności publicznej przyjmuje się bez zastrzeżeń,—od osób prywatnych zaś tylko takie ogłoszenia, które wynikają ze stosunków tychże do wymienionych władz i instytucji, względnie o ile mają dobro lub interes ogółu na celu.

T R E Ś Ć :

- I. Przepisy organizacyjne. 1. 2. 3. 4.
- II. Zmiany w stanie służbowym Urzędu Wojewódzkiego. 5.
- III. Rozporządzenia Wojewody 6. 7. 8. 9.
- IV. Okólniki i komunikaty Wojewody, oraz Ministerstw zespolonych w Urzędzie Wojewódzkim w sprawach:
  - A. Ogólno-administracyjnych i samorządowych 10.
  - B. Weterynaryjnych: 11.
  - C. Przemysłowych: 12.
  - D. Sanitarnych; 9. 10.
- V. Okólniki i komunikaty innych Ministerstw, oraz podległych im Władz i Urzędów: 14. 15.
- VI. Obwieszczenia Urzędu Wojewódzkiego:
  - Protokół z przebiegu obrad zjazdu Starostów w październiku b. r.: 16.
- VII. Obwieszczenia innych Władz i Urzędów. 17. 18, 19,
- VII. Wykaz ważniejszych ustaw rozporządzeń i okólników: 20. 21. 22.

I. Przepisy Organizacyjne

1.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 30 marca 1921 r., (Dz. Ust. № 39 poz. 236)

w przedmiocie zmiany postanowień artykułów 12, 27, 37, 38 rozporządzenia wykonawczego Rady Ministrów z dn. 13 listopada 1919 r. do

ustawy tymczasowej z dnia 2 sierpnia 1919 r. (Dz. Pr. P. P. № 65 poz. 395) o organizacji władz administracyjnych drugiej instancji (Dz. Ust. № 90 poz. 490).

Na zasadzie art. 9 ustawy z dn. 2 sierpnia 1919 r. „o organizacji władz administracyjnych drugiej instancji“ (Dz. Praw z r. 1919 № 65 poz 395) nie naruszając na przyszłość prawa, zastrzeżonego w tym artykule Ministrowi Spraw Wewnętrznych. zarządza się co następuje;

§ 1.

Art. 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 13 listopada 1919 r. (Dz. Ust. № 90 poz. 490) otrzymuje brzmienie następujące:

W dziedzinie pracy i opieki społecznej, należą do Wojewody:

- 1) Sprawy wchodzące w zakres działania państwowych urzędów pośrednictwa pracy,
- 2) sprawy wchodzące w zakres Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej w dziedzinie opieki społecznej.

§ 2.

Ustęp drugi art. 27, powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów otrzymuje brzmienie następujące:

Niezależnie od powyższego przysługuje Wojewodzie prawo udzielania w wypadkach nagłych i ważnych urlopów specjalnych, nie dłuższych jednak niż na przeciąg jednego miesiąca za uwiadomieniem o tem odnośnego ministra.

§ 3.

Artykuły 37 i 38, powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów otrzymują brzmienie następujące:

Art. 37: Urząd Wojewódzki składa się z wydziałów; wydziały dzielą się na oddziały.

Zakres czynności poszczególnych wydziałów w granicach kompetencji wojewody jest następujący:

Wydziały: Prezydjalny, Administracyjny i Samorządowy załatwiają sprawy z zakresu działania Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Do wydziału prezydjalnego należą nadto sprawy, pozostające w związku z funkcjami Wojewody jako przedstawiciela Rządu oraz wszystkie sprawy personalne urzędników urzędu wojewódzkiego i urzędów Wojewodzie podległych, natomiast sprawy personalne niższych funkcjonariuszów załatwiać będzie wydział budżetowo-gospodarczy. Wydział administracyjny załatwia wszystkie sprawy administracyjno-prawne urzędu wojewódzkiego, nie należące do zakresu działania innych wydziałów.

Sprawy personalne funkcjonariuszów urzędu wojewódzkiego i urzędów Wojewodzie podległych rozstrzyga Wojewoda na podstawie opinii względnie wniosków odnośnych Naczelników wydziałów oraz na podstawie załatwień, przygotowanych przez Dyrektora robót publicznych odnośnie do personelu tej dyrekcji i organów jej podległych.

Sprawy personalne niższych funkcjonariuszów technicznych załatwia Dyrekcja Okręgowa Robót Publicznych.

Sprawy, należące do zakresu działania Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oswiecenia Publicznego (art. 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 13 listopada 1919 r. Dz. Ust. № 90 poz. 490) oraz Sztuki i Kultury, przekazuje się wydziałowi administracyjnemu.

Wydział aprowizacyjny załatwia sprawy z zakresu działania Ministerstwa Apropowizacji.

Wydział zdrowia publicznego (wojewódzki urząd zdrowia) sprawy z zakresu działania Ministerstwa Zdrowia Publicznego,

Wydział rolnictwa i weterynarii-sprawy z zakresu działania Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Wydział przemysłowy-sprawy z zakresu działania Ministerstwa Przemysłu i Handlu;

Wydział pracy i opieki społecznej-sprawy z zakresu działania Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej;

Wydział budżetowo-gospodarczy-sprawy budżetowe, rachunkowo-kasowe i finansowo-gospodarcze całego urzędu wojewódzkiego z wyjątkiem okręgowej dyrekcji robót publicznych, która posiada swój własny oddział budżetowo-gospodarczy. Sprawy rachunkowe związane z orzeczeniem i zarządzeniami poszczególnych wydziałów, załatwiają funkcjonariusze wydziału budżetowo-gospodarczego pod kierownictwem i odpowiedzialnością naczelników właściwych wydziałów.

Okręgowa dyrekcja robót publicznych załatwia sprawy, należące do zakresu działania tej dyrekcji. Wszystkie sprawy administracyjno-prawne z resortu Ministerstwa Robót Publicznych przekazuje Wojewoda jednemu z oddziałów wydziału administracyjnego.

Art. 38: Wydziałem kieruje naczelnik wydziału, należący do VI lub V stopnia służbowego, względnie o ile chodzi o naczelnika kancelarii głównej, do VIII lub VII stopnia służbowego urzędników państwowych.

Etat dla każdego wydziału oznacza właściwy Minister w porozumieniu z Ministrem Skarbu na wniosek Wojewody

Każdy wydział posiada własną kancelarię. Jedynie ekspedytura i archiwum główne są wspólne.

Wydatki osobowe i rzeczowe każdego wydziału względnie oddziałów obciążają etat właściwego ministerstwa. Wydatki osobowe i rzeczowe wydziału budżetowo-gospodarczego, kancelarii głównej i archiwum ponosi Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

§ 4.

Rozporządzenie nieniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów

Witos

Minister Spraw Wewnętrznych

L. Skulski

2.

Komunikat Ministra Spraw Wewnętrznych wyjaśniający Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 marca 1921, r, które wprowadza pewne zmiany w Rozporządzeniu wykonawczem z 13 listopada 1919 r. o organizacji Władz administracyjnych II-ej instancji na obszarze b. zaboru rosyjskiego. (w skróceniu)

Do

Pana Wojewody w Białymstoku

W Dzienniku Ustaw Nr. 39. poz. 236 z dn. 19 maja r. b. ukazało się rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 30 marca 1921, które wprowadza pewne zmiany w rozporządzeniu wykonawczem z 13 listopada 1919 r. o organizacji władz administracyjnych II-jej instancji na obszarze b. zaboru rosyjskiego, Rozporządzenie to zosta-

to wydane celem uzgodnienia organizacji Województw na obszarze Małopolski oraz na obszarze Ziemi Wschodnich, których dotyczą 2 rozporządzenia Rady Ministrów, ogłoszone w tymże samym numerze Dziennika Ustaw. Odnośnie do poszczególnych paragrafów wydanego rozporządzenia Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zauważa, co następuje:

Do par. 1.-W dziedzinie pracy i opieki społecznej zakres działania Wojewodów obejmuje tylko sprawy państwowego pośrednictwa pracy oraz opieki społecznej. Odpadają natomiast zupełnie sprawy Inspekcji pracy oraz sprawy ubezpieczeń społecznych. Tem samym ulega zmianie par. II rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z 22 października 1920. (ogł. w Monitorze Polskim Nr. 265 oraz w Dzienniku Urzędowym M. S. Wewn. Nr. 1. poz. 20 z roku 1921) w przedmiocie instrukcji dla Departamentów Pracy i Opieki Społecznej. Odnośny Departament Wojewódzki dzielił się zatem tylko na dwa oddziały pośrednictwa pracy i opieki społecznej. Sprawy ubezpieczeniowe zostają wyłączone z zakresu działania Wojewody stosownie do ustawy z 19 maja 1920 r. Dz. Ust. Nr. 26, poz. 157.

Do par. 2.-Zakres działania Wojewodów odnośnie do udzielania urlopów specjalnych zostaje rozszerzony. Forma, w jakiej następować ma uwiadomienie odnośnego Ministerstwa o udzieleniu urlopu będzie ustalona później.

Do par. 3.-Przepisy tego paragrafu mają na celu rozwinąć na podstawie poczynionych dotąd doświadczeń przepisy artykułów 37 i 38 rozporządzenia z 13 listopada 1919 r. W szczególności w par. 3 została podkreślona zasada, że każdy z Wydziałów resortowych załatwia wyłącznie sprawy z zakresu działania odnośnego Ministerstwa. Co się tyczy Wydziałów pozostających na etacie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, rozporządzenie określa bliżej ich zakres działania, w szczególności zaś przydziela Wydziałowi Prezydjalnemu do załatwienia wszystkie sprawy personalne urzędników Urzędu Wojewódzkiego i Urzędów Wojewódzkie podległych. Odtąd poszczególne Wydziały nie będą miały prawa załatwiania spraw personalnych urzędników własnego resortu, a jedynie Naczelnicy odnośnych Wydziałów mają prawo i obowiązek przedkładania w sprawach personalnych funkcjonariuszów im podległych wniosków względnie opinii. Od tej ogólnej zasady zachodzą następujące wyjątki: Wydział Prezydjalny załatwia tylko sprawy personalne urzędników. Natomiast sprawy personalne niższych funkcjonariuszów (vide ustawa z 13 lipca 1920 r. Dz. ust. Nr. 65 poz. 429) załatwiać będzie Wydział Budżetowo-Gospodarczy. Sprawy personalne urzędników i funkcjonariuszów z resortu Robót Publicznych załatwiane będą w ten sposób, że sprawy personalne urzędników należąć będą w zasadzie do zakresu działania Wydziału Prezydjalnego, jednak odnośne załatwienia (referaty) będzie przygotowywał Dyrektor Robót Publicznych, względnie urzędnik jemu podwładny w tym celu przez niego wyznaczony. Odnośne referaty załatwiane będą jako akta Wydziału Prezydjalnego.

Rozporządzenie powołuje do życia osobny Wydział Budżetowo-Gospodarczy. Wydział ten załatwiać będzie wszystkie sprawy budżetowe, rachunkowo-kasowe i finansowo-gospodarcze całego Urzędu Wojewódzkiego (art. 16 rozporządzenia z 13 listopada 1919 r.) Odtąd poszcze-

gólne Wydziały Urzędu Wojewódzkiego czy to resortowe czy z etatu Min. Spraw Wewnętrznych, nie będą miały prawa do załatwiania samodzielnie jakichkolwiek spraw budżetowo-gospodarczych, Wyjątek zachodzi tylko odnośnie do Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych Dyrekcja ta posiada własny Oddział Budżetowo-Gospodarczy. Bliższe wskazówki co do wewnętrznej organizacji tego wydziału otrzyma Pan Wojewoda osobno.

Zgodnie z ustawą z dnia 29 kwietnia 1919 r. Dz. Praw P. P. Nr. 39, poz. 283 (art. 2.) zakres działania Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych obejmuje tylko sprawy administracji technicznej. Natomiast wszystkie sprawy administracyjno - prawne z resortu Ministerstwa Robót Publicznych, a więc tak sprawy związane z zakresem działania Dyrekcji Okręgowych jak i ewentualne inne sprawy z dziedziny Robót Publicznych (budowa kanałów, regulacja rzek żeglownych i t. d. wszelkie wyłączenia) będą załatwiane w Wydziale Administracyjnym

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę Pana Wojewody, że wskutek wydania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 października 1920 r. Monitor Polski Nr. 251 w sprawie organizacji i zasad urzędowania Ministerstwa podział na Departamenty i Wydziały został zastrzeżony dla władz centralnych. Natomiast władze administracyjne II-ej instancji mają się dzielić odtąd na Wydziały i Oddziały. Dotychczasowa nazwa Departamentu zostaje zatem zastąpiona przez Wydział. Do art. 38. Zgodnie z ustawą z 13 lipca 1920 r. Dz. Ust. Nr. 65, poz. 429, która zniosła podział na kategorie 5 a i 5 b. uległ odpowiedniej zmianie art. 38 rozporządzenia z 13 listopada. Naczelnicy Kancelarii należąć będą odtąd do VIII, lub VII st. służb.

Wydatki osobowe i rzeczowe nowoutworzonego Wydziału Budżetowo-gospodarczego obciążać będą etat Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Warszawa, 21 czerwca 1921 r.

L. 919—AO.

za MINISTRA:

(—) *Kuczyński*

Podsekretarz Stanu.

3.

Okólnik (47) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów i Generalnego Delegata Rządu we Lwowie w sprawie Wojewódzkich Wydziałów budżetowo-gospodarczych (organizacja). (Dz. Urz. Min. Spraw Wew. Nr. 7, poz. 206)

I. Interpretacja przepisu

Wedle postanowień rozporządzeń Rady Ministrów z 14 marca 1921 r. poz. 234, z 21 marca 1921 r. poz. 235 i z 30 marca 1921 r. poz. 236 (Dz. Ust. Nr. 39 z r. 1921) załatwia wydział budżetowo-gospodarczy spra-

wy budżetowe, rachunkowo-kasowo i finansowo gospodarcze całego urzędu wojewódzkiego z wyjątkiem Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych.

Sprawy zaś rachunkowe, związane z orzeczeniami i zarządzeniami poszczególnych wydziałów będą załatwiane przez funkcjonariuszów, wydziału budżetowo-gospodarczego pod kierownictwem i odpowiedzialnością naczelników wydziałów.

Wobec powyższego wyjaśniam:

- a) że „sprawy budżetowe, rachunkowo-kasowe i finansowo-gospodarcze” rozumieć należy sprawy, stojące w bezpośrednim lub pośrednim związku z budżetem i dodatkowymi kredytami etatu Min. Spr. Wewn. (Dział II, III) oraz etatów Ministerstw w Województwie reprezentowanych, ewent. i innych Ministerstw.
- b) przez „sprawy rachunkowe, związane z orzeczeniami i zarządzeniami poszczególnych wydziałów” należy rozumieć wszelkie sprawy rachunkowe, należące do kategorii pod a) wymienionej.

II. Podział czynności.

Podział czynności w wydziale budżetowo-gospodarczym dokonywać należy w następujący sposób:

Wydział podzielić na 3 oddziały, t. j.

- 1) oddział budżetowo-administracyjny;
- 2) oddział gospodarczy;
- 3) oddział rachunkowy.

ad 1. Oddziałowi budż.-adm. powierzyć do załatwienia sprawy:

budżetów i kredytów dodatkowych;

uposażeń i należności osobowych (płace, zaliczki zapomogi, renumeracje, pośmiertne, koszta przesiedlenia i t. d), taborów, przyzwalanie, rozmieszczanie i t. p.

pomieszczenia podległych urzędów.

ad 2. Oddziałowi gospodarczemu powierzyć:

sprawy zaopatrywania Starostw i Urzędu Wojewódzkiego;

intendenturę Urzędu Wojewódzkiego.

ad 3. Oddziałowi rachunkowemu powierzyć:

księgowość;

kontrolę rachunkową;

dokonywanie obliczeń;

kasę podręczną Urzędu Wojewódzkiego.

III. Personel Wydziału.

Personel Wydziału składać się ma:

- a) z personelu dotychczasowego oddziału budżetowego w Dep. Administr.
- b) z urzędników wydziałów resortowych, załatwiających dotychczas sprawy, które weszły obecnie w zakres agend wydziału budżetowo-gospodarczego. W sprawach tego personelu należy w razie potrzeby porozumieć się bezpośrednio z właściwymi Ministerstwami resortowymi.

Personel ten opłacany będzie w bieżącym okresie budżetowym z etatów swych Ministerstw resortowych.

Przeniesienie tych etatów na etat Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, uwzględnić należy w projekcie preliminarza budżetowego na rok przyszły.

Gdyby personel, powołany w powyższym (pod a) b) składzie nie mógł sprostać swym zadaniom, wówczas przedłożyć mi należy szczegółowe należycie uzasadnione wnioski co do przeniesienia niezbędnej ilości brakujących urzędników z etatu III działu budżetu (Starostwa) na etat II działu (Urząd Wojewódzki).

Okólnik ten udzielam do wiadomości Prezydium Rady Ministrów, Ministerstwa Apropozycji Pracy, Rolnictwa, Zdrowia, Handlu i Przemysłu, Robót Publicznych, oraz Ministerstwa Skarbu.

Warszawa, dn. 30 czerwca 1921 r. (P. B. 503).

Minister Spraw Wewnętrznych

w zastępstwie.

(—) *Kuczyński.*

4.

Rozporządzenie Wajewody w sprawie utworzenia Wydziału Budżetowo-gospodarczego.

W wykonaniu okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 30 czerwca 1921 r. Nr. PB. 503 oraz po myśli postanowień rozporządzenia Rady Ministrów w przedmiocie zmiany organizacji władz administracyjnych II instancji z dnia 30 marca br. (Dz. U. № 39) zarządzam utworzenie Wydziału Budżetowo-Gospodarczego, któremu do załatwiania poruczam sprawy budżetowo-gospodarcze, całego Urzędu Wojewódzkiego z wyłączeniem Dyrekcji Robót Publicznych oraz Dyrekcji Odbudowy. Z kompetencji dotychczasowych Departamentów etatu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz resortowych Rolnictwa i Weterynarii, Apropozycji, Przemysłu i Handlu, Opleki Społecznej oraz Wojewódzkiego Urzędu Zdrowia wyłączam poniżej wyszczególnione sprawy przydzielając trzem Oddziałom nowo utworzonego Wydziału:

I. Oddział Budżetowo-Administracyjny załatwiać będzie:

- a) Układanie preliminarzy budżetowych.
- b) Rozdział kredytów w ramach przyznanego budżetu między podległe urzędy.
- c) Kontrola budżetu.
- d) Przedkładanie władzom centralnym i opinjowanie wniosków o kredytach dodatkowych i zastosowanie „virement”; przyjmowanie, zwalnianie niższych funkcjonariuszy.
- e) Sprawy personalne niższych funkcjonariuszy oraz zastosowanie względem nich środków dyscyplinarnych na wniosek pp. Naczelników, wzgl. Intendenta.
- f) Uposażenia urzędników, zaliczki na płacę, renumeracje, pośmiertne, koszta przesiedlenia.
- g) Sprawdzanie i zatwierdzanie kontraktów najmu lokali dla Urzędu Wojewódzkiego oraz urzędów podległych.

- h) Rozmieszczanie poszczególnych wydziałów w gmachu Wojewódzkim.

II. Oddział Gospodarczy przejmie:

- a) Czuwanie nad utrzymaniem czystości i ładu na dziedzincu i we wszystkich ubikacjach gmachu Wojewódzkiego, oraz wydawanie wszelkich zarządzeń z tem związanych.
- b) Bezpośredni nadzór nad wykonywaniem czynności przez niższych funkcjonariuszy.
- c) Zarząd zabudowań gospodarczych, magazynów materiałowych, taboru, koni, samochodów Województwa.
- d) Ewidencja i kontrola inwentarza Urzędu Wojewódzkiego i Starostw.
- e) Sprawy zaopatrywania Urzędu Wojewódzkiego, oraz urzędów podległych w meble, druki, papier, opał, światło i telefony.
- f) Uskutecznianie zamówień gospodarczych, oraz sprawdzanie rachunków.

III. Oddział Rachunkowy ma poruczone:

- a) Prowadzenie ksiąg rachunkowych w myśl tymczasowych przepisów kasowych.
- b) Asygnowanie poborów oraz innych należności.
- c) Kontrola list płac.
- d) Sporządzanie oraz sprawdzanie zamknięć rachunkowych.
- e) Przygotowywanie i segregowanie materiałów dla Izby Kontroli Państwa.
- f) Zawiadywanie kasą podległą Urzędu Wojewódzkiego.

W sprawach dotyczących utrzymania czystości i rozmieszczenia nie jest Okr. Dyrekcja Robót Publ. Odbudowy wyłączona z pod zarządzeń wydziału Budżetowo-gospodarczego.

Białystok, dn. 23 lipca 1921 r.

L: 2454/8-Pr.

Wojewoda

(—) Popielawski

II.

5:

Zmiany w stanie służbowym Urzędu Wojewódzkiego

I Wydział Prezydjalny

Przyjęci:

Borowski Jan, st. kancelista w X st. st. z dn. 15.10.21.

Przeniesieni:

Noel Eugenjusz, st. referent w VI st. st. przeniesiony z dniem 6 października do Ostroga, województwa Łuckiego na stan. starosty

II. Wydział Samorządowy.

Awansowani:

Salinger Władysław, naczelnik wydziału posunięty do V st. st.

III. Wydział Budżetowo-gospodarczy:

Przyjęci:

Malinowska Zofja, st. kancelistka w X st. st.

IV. Wydział Rolnictwa i Weterynarii:

Przyjęci:

Grzędzińska Alina, mł. kancel. w XII st. st.

V. Wydział Przemysłowy;

Kaczyński Bolesław, sekretarz w IX st. st. przeniesiony z etatu M. S. W. na etat M. Przemysłu i Handlu.

VI Wydział Zdrowia Publicznego:

Przyjęci:

Majewska Bronisława, kanc. w XI st. st.

Przeniesieni:

Szaykowski Wacław, Dr. inspektor lekarski VI st. st. z Ostrowla do Województwa.

VII Wydział Apropowizacji.

Przeniesieni:

Pereświat-Soltan Jan, — referent VII st. st. przeniesiony do Ostrowia na stan. referenta rolnego.

Ordyłowska Marja, mł. kanc. XI st. st. przeniesiona na etat M. S. W.

Zmarł:

Błociszewski Gustaw, referent 12 października b. r.

VIII Okręgowa Dyrekcja Robót Publicznych.

Przyjęci:

Zybrowski Maciej-Jan - rysownik XI st. st.

IX Kancelarja Główna:

Zwolnieni:

Niwiński Alfred, kancelista w XI st. st. z dn. 31 10. 21.

III.

Rozporządzenia Wojewody.

6.

Rozporządzenie w sprawie hoteli na terenie Województwa Białostockiego.

Na mocy art. 24 Dekretu Rady Regencyjnej z dnia 3 stycznia 1918 r. Dz. Pr. Nr. 1 pozycja 1 zarządzam co następuje:

§ 1. Każdy właściciel lub dzierżawca hotelu, który posiada upoważnienie do prowadzenia tego przemysłu, obowiązany jest przestrzegać wszelkie przepisy w rozporządzeniu niniejszem zawarte.

2) Każdy pokój w hotelu musi być numerowany. Numer ten ma być umieszczony na drzwiach prowadzących do danego pokoju w wysokości dwa metry od podłogi. sam numer zaś ma być 8 cm. wielki.

§ 3) W każdym pokoju ma być wywieszona na drzwiach dwa metry wysoko od podłogi taryfa ustanowiona przez Magistrat (Urząd gminny) w której ma być podana a) cena za pokój na dobę bez światła, pościeli lub usługi, b) Cena za oświetlenie tego pokoju przez dobę, c) Cena za czystą pościel (pościel, którą się świeżo nie zmienia, nie uważa się za czystą) d) Cena za obsługę za dobę.

§ 4. Magistraty (Urzędy gminne) gdzie znajdują się hotele, obowiązane są zwołać Radę Miejską (gminną), która uchwali osobne co do każdego hotelu i każdego pokoju w tym hotelu ceny w par. 3-cim wymienione.

§ 5. Magistrat (Urząd gminny) w 4. wymieniony sporządza taryfe co do każdego hotelu i pokoju w tym hotelu osobno, w myśl uchwały Rady Miejskiej (gminnej), zaopatrzonej podpisem i okrągłą pieczęcią i oddaje właścicielowi lub dzierżawcy hotelu, celem postąpienia w myśl par. 3-ego.

§ 6. Magistratowi (Urzędowi gminnemu) w par. 4 wymienionemu, przysługuje prawo, taryfe w razie uzasadnionej potrzeby odpowiednio zmieniać.

§ 7. Właścicielom, dzierżawcom również i służbie tychże, nie wolno pobierać cen wyższych, jak w taryfie wymieniono.

§ 8. Jeżeli w hotelu jest wolny pokój, nie wolno żądającemu odmówić wynajęcia pokoju.

§ 9. W każdym pokoju hotelowym ma być niniejsze rozporządzenie na drzwiach poniżej taryfy przybite.

§ 10. Kontrolerom spraw meldunkowych, urzędnikom administracyjnym, Policji Państwowej i Magistratom (Urzędem gminnym) przysługuje prawo kontrolowania hoteli w swoich rejonach.

§ 11. Przekroczenia niniejszego rozporządzenia, o ile nie podpadają pod cięższe postanowienia Kodeksu Karnego, karane będą na mocy dektetu z dnia 7 lutego 1919 r. Dz. Pr. Nr. 14 poz. 154 przez władze administracyjne pierwszej Instancji.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu 15-ym od dnia ogłoszenia.

Białystok, dnia 1 lipca 1921 r.

L: 2031/4 — Pr.

Wojewoda w. z.

Jan Kołek w. r.

Rozporządzenie normujące wysokość odszkodowania za zwierzęta zabite z polecenia władz państwowych, lub padłe wskutek szczepień.

Na mocy rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 7 maja 1920 r. w przedmiocie ustanowienia maksymalnych norm szacunkowych dla wymiaru odszkodowań za zwierzęta zabite z polecenia władz państwowych lub padłe skutkiem szczepień zarządzonych przez te władze (Dziennik Ust. Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 19 maja 1920 r. Nr. 39 poz. 237) niniejszem ustanawiam aż do odwołania następujące normy do wymiaru odszkodowań, a mianowicie:

- 1) za konie:
  - a) „ źrebięta od 1 roku cenę od 12,000 mk.
  - b) „ „ od 1 roku do 2 lat „ „ 25,000 mk.
  - c) „ „ „ 2 do 3 lat „ „ 40,000 mk.
  - d) „ konie robocze 3-letnie i starsze lżejszego typu wzrostu do 143 cm. „ „ 60,000 mk.
  - e) „ „ „ 3-letnie i starsze cięższego typu wzrostu do 143 cm. „ „ 65,000 mk.
  - f) „ „ szlachetne i uszlachetnione z udowodnionem pochodzeniem „ „ 120,000 mk.

Ogiery i klacze pełnej krwi materiał hodowlany co do których właściciel wykaże się rodowodem norma odszkodowania wskazanego w punkcie „ f „ może być podwyższona do 25%.

- 2) za muły cenę do 45,000 mk.
- 3) „ osły „ „ 10,000 mk.
- 4) „ buhaje powyżej 2 lat „ „ 55,000 mk.
- 5) „ woły i krowy „ „ 55,000 mk.

Dla sztuk szlachetnych z udowodnionem pochodzeniem powyższa norma odszkodowania może być podwyższona do 25%.

- 6) za jałownik od 1/2 do 2 lat „ „ 20,000 mk.
- 7) „ cielęta do 1/2 roku „ „ 5,000 mk.
- 8) „ owce i kozy „ „ 4,000 mk.
- 9) „ jaźnięta i kozłęta „ „ 1,000 mk.
- 10) „ trzode chlewną za pud (16 kilo) żywej wagi „ „ 4,000 mk.

Z dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą; ustanowione przez Wojewodę Białostockiego dnia 8 lutego 1921 r. normy szacunkowe dla wymiaru odszkodowań za zwierzęta zabite z polecenia władz państwowych lub padłe skutkiem szczepień zarządzonych przez te władze (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 10 z dn. 6 lutego 1920 r. poz. 57.) m. Białystok, dnia 1 października 1921 r. N: 200/137-R. W.

Wojewoda (—) Popielawski.

8.

Rozporządzenie w przedmiocie ustanowienia norm podatku zasadniczego od zwierząt gospodarskich za rok 1921.

W myśl art. 1184 i 1185 Ustawy Lekarskiej (Zb. Praw Ces. Ros. Tom XIII wyd 1905 r.) oraz okólnika Nr. 352 Ministra Rolnictwa z dn. 15 września 1921 r. wymiar podatku specjalnego (zasadniczego) od zwierząt gospodarskich za rok 1921 na terenie Województwa Białostockiego ustanawiam w następujących normach.

1) za sztukę konia (osła muła)	150 mk.
2) „ „ bydła rogatego	120 mk.
3) „ „ cieląt owiec i kóz	110 mk.
4) „ „ świń	100 mk.

Przy tym zaznacza się że wymiar powołanego podatku uskuteczniła się podług wskazówek, zawartych w okólniku Nr. 172 (Dz. Urz. M. R. i D. P. Nr. 8 z roku 1920) w przedmiocie trybu pobierania podatku zasadniczego z zastosowaniem formularza podanego w tymże okólniku.

Białystok, dnia 3 października 1920 r.

Nr. 288/123 R. W.

Wojewoda w/z

Salinger.

9.

Rozporządzenie w sprawie zwalczania księgosuszu w Województwie Białostockim.

Aby księgosusz, tak groźny dla naszego bydła, a kosztowny dla państwa stłumić ostatecznie w zupełności, okazało się z dotychczasowej praktyki, iż niewystarcza, by tylko powołani do tego lekarze i sanitariusze weter. prowadzili walkę z tą zarazą. Przeciwnie, wszelkie władze komunalne, oraz stowarzyszenia rolnicze i prywatne, a nawet sama ludność powinna rozwinąć w tym kierunku jak najenergiczniejszą działalność, a idąc na rękę państwowym kierunkom fachowym, dołożyć wszelkich starań, by przy zbliżającej się zimie, położyć wreszcie ostateczny kres tej klęsce.

Celem tedy ujednostajnienia tej wspólnej akcji przeciwksięgosuszowej, polecam pp. Starostom nakazać podległym organom władzy powiatowej i komunalnej najdalej idące współdziałanie z personelem weterynaryjno-sanitarnym w zwalczaniu tej groźnej dla państwa i rolnictwa epizootji bydła i zarządzam co następuje:

- 1) Do rozporządzenia każdego lekarza wet. przydziela się agenta policji państwowej możliwie z najbliższego posterunku, celem ścisłego dopilnowania zarządzeń Komisji Weterynaryjno-Wykonawczej.
- 2) Przy napotykanym oporze ludności względem przeprowadzonego uboju chorych gorączkujących i po-

dejrzanych o zarażenie się sztuk bydła winien Pan Starosta delegować oficera policji a nawet wyjechać osobiście, celem wywarcia należytego wpływu na ludność i na wprowadzenie w życie zarządzeń Komisji wyżej wskazanej.

3) Polecić podległym sobie organom powiatowej administracji, policji i władzom komunalnym niezwłoczne donoszenie o każdej podejrzanej chorobie bydła a wszystkie oparte na prawie zarządzenia Komisji Weterynaryjno-Wykonawczej jaknajrychlej i najbezwzględniej wykonywać.

4) Polecić tym organom dostarczać bezzwłocznie na każde zapotrzebowanie personelu weterynaryjnego, środków lokomocji dla wyjazdów urzędowych nie wyłączając koni Starostwa.

5) Zamknąć niezwłocznie aż do odwołania we wszystkich powiatach, gdzie skonstatowano księgosusz jarmarki i targi na bydło rogate, owce kozy oraz produkty od tych zwierząt pochodzące, a więc: skóry, włos, rogi, kości, mięso, masło, sery mleko.

6) Zobowiązać rzeźników i handlarzy bydłem, mięsem, nabiałem, kurami, w powiatach, gdzie niema księgosuszu do brania jak na bydło tak i na produkty zwierzęcego pochodzenia świadectw lekarsko-weterynaryjnych na prawo przepędu lub przewiezienia.

7) Wszelką korespondencję dotyczącą księgosuszu załatwiać bez zwłoki w pierwszym rzędzie, przyjmując lekarzy weter. przy referowaniu przez nich spraw dotyczących księgosuszu bez względu na wyznaczone dni i godziny przyjęć.

Wojewoda

(—) *Popielawski.*

Białystok, dn. 2 października 1921 r.

L: 5/4470 R. W.

IV.

Okólniki i Komunikaty Wojewody, oraz Ministerstw zaspolonych w Urzędzie Wojewódzkim.

W sprawach ogólnoadministracyjnych i samorządowych.

10.

Komunikat Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w sprawie odrębnych dodatków samorządowych od przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych.

Nr. S. Z. 2040.

Warszawa

dn. 30 września 1921 r.

Do Pana
Wojewody

w Białymstoku.

Ministerstwo Skarbu pismem z dn. 27/VII r. b.

L. 1825/21 komunikuje Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, że na terenie wschodnich województw kresowych zachodzą wypadki pobierania za zezwoleniem Starostów od przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, obok dodatków unormowanych ustawą z dnia 6. VII 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 66/1920, poz. 437), odrębnych dodatków autonomicznych w kwotach ryczałtowych.

W myśl art. 39 powołanej ustawy opodatkowanie przemysłu, handlu oraz osobistych zajęć przemysłowych na rzecz samorządu może odbywać się tylko w postaci dodatków do państwowych stawek tego podatku, w wysokości w powyższym artykule oznaczonej.

Dodatek o którym jest mowa w nagłówku tego re-skryptu, wprowadzony został, zdaniem Ministerstwa, w skutek nieporozumienia polegającego na niepoinformowaniu gmin miejskich, że przysługujący im z mocy postanowienia art. 7. rozporządzenia b. Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich z dn. 25/X 1919 r. o skarbowości miast (Dz. Urz. Z. G. Z. W. Nr. 27/1919 r. poz. 285) podatek od przemysłu i handlu, pobierany poprzednio w miastach za pośrednictwem ich własnych organów, po wejściu w życie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2. czerwca 1921 r. o rozciągnięciu mocy obowiązującej na wschodnie województwa kresowe ustawy z dn. 6/VII. 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 55/1921 poz. 342) będzie ściągany przez władze skarbowe i instancji łącznie z państwowym tym podatkiem, przytem, że aczkolwiek powstałe z tego źródła kwoty przekazywane będą do depozytu związków komunalnych, to jednak Magistraty, gdy chodzi o wpływy od przedsiębiorstw z terenów miejskich nie utracą prawa do części tych sum.

Z uwagi jednak, jak to zaznaczono już wyżej, że zmiany te miastom nie były znane, i wreszcie kiedy władze skarbowe zwrot pobranych dodatków zakwestjonowały co stwierdzone zostało w piśmie Departamentu skarbowości b. T. P. i E. z dn. 26. VII. 1921 r. L. 11496/21., nadesłaniem Ministerstwu Spraw Wewnętrznych przez Ministerstwo Skarbu w odpisie, wówczas dodatki, które władze skarbowe ściągają łącznie z państwowymi stawkami podatku od handlu i przemysłu, Magistraty przypuszczalnie zaczęły traktować jako odrębne im nieprzysługujące i przystąpiły zatem do poboru podatku w myśl art. 8 powołanego poprzednio rozporządzenia b. Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich.

Celem uregulowania tej sprawy zechce Pan Wojewoda stosownie do powyższych wyjaśnień wydać odnośne zarządzenie, komunikujące zarazem Magistratom miast, położonych w obrębie podległego Panu Województwa, że Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwróciło się do Ministerstwa Skarbu z prośbą o polecenie odnośnym Izbowi Skarbowym rychłego wypłacenia Magistratom miast wschodnich województw kresowych przez Kasy Skarbowe złożonych im do depozytu kwot, ściągniętych tytułem podatku mejskiego od handlu i przemysłu.

Dyrektor Departamentu

(—) J. Bek.

(Województwa liczba: 1490/1 — S. m.)

C.

W sprawach przemysłowych.

12.

Komunikat Ministerstwa Przemysłu i Handlu (Departament Górniczo-Hutniczy) w sprawie wolnego handlu węglem.

Do

Województwa Białostockiego

W związku z zaprowadzeniem wolnego handlu węglem od 1 października 1921 r. zostały wydane następujące zarządzenia:

- 1) rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dn. 13 lipca 1921 r. w sprawie wolnego handlu węglem kamiennym, koksem, węglem brunatnym i brykietami (Dz. Ustaw Nr. 66 poz. 429);
- 2) rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dn. 25 sierpnia 1921 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych w sprawie zaopatrywania w węgiel Kolei Żelaznych (Monitor Polski Nr. 202 6. IX. 21 r. poz. 267);
- 3) rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dn. 29 sierpnia 1921 r. w sprawie wprowadzenia świadectw dla przywozu i wywozu przez linię Centralną Rzeczypospolitej Polskiej węgla kamiennego, koksu, węgla brunatnego i brykietów węglowych (Dz. Ustaw Nr. 75 poz. 519);
- 4) rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dn. 10 września 1921 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych w sprawie utworzenia Komitetu Węglowego (Monitor Polski Nr. 211 17. IX. 21 r. poz. 279).

Na zasiedzie powyższych rozporządzeń konsumenci węgla i koksu, chcąc się zabezpieczyć w środki opałowe, winni postępować w sposób następujący:

I. Co do węgla krajowego.

Odbiorcy winni zwracać się do poszczególnych kopalń lub do Związków Kopalń w celu zakupu węgla, regulując należność bezpośrednio ze sprzedawcą.

Poszczególne kopalnie węgla kamiennego i brunatnego przedkładają co miesiąc Komitetowi Węglowemu w Warszawie ul. Jasna 1 listę sprzedanych ilości węgla, wyszczególniając stację odbiorczą i nazwisko odbiorcy. — Komitet Węglowy naznacza kolejność wysyłek dla poszczególnych odbiorców i przesyła zaakceptowane plany wysyłek poszczególnym kopalniom.

Odbiorcy winni się zwracać po wszelkie informacje do kopalń, z których węgiel nabyli.

Odbiorcy winni zgłaszać się do Komitetu Węglowego w terminie, który wskazany będzie przez Komitet Węglowy za pomocą ogłoszeń, — odpisy swych żądań na zakup węgla w kopalniach.

Przewóz węgla kamiennego i brunatnego polskiem kolejami państwowymi może się odbywać jedynie na podstawie listów przewozowych, które wydane są przez Komitet Węglowy bezpośrednio zarządom poszczególnym

nych kopalń, lub odbiorcom, w razie przeeksportowania węgla.

II. Co do węgla i koksu importowanego.

Wwóz wskazanych środków opałowych przez stacje graniczne do Polski dozwolony jest jedynie na podstawie specjalnych pozwoleń, które wydawane są w Komitecie Węglowym, Warszawa Jasna 1.

Przewóz węgla i koksu importowanego z Górnego Śląska i zagłębia Ostrowsko-Karwińskiego polskimi kolejami państwowymi może odbywać się również jedynie za listami przewozowymi, które wydawane są przez Komitet Węglowy.

Warszawa, dn. 30 września 1921 r.

L. F. G. 1519/21

M i n i s t e r
w. z. (podpis nieczytelny)

B.

W sprawach weterynaryjnych.

11.

Okólnik № 27 Wojewody do Starostów i Prezydentów wydziałonych miast w sprawie donieszenia o chorobach zaraźliwych ujawnionych u zwierząt w rzeźniach, na targach i t. p.

W celu zastosowania w miejscu pochodzenia zwierząt koniecznych środków weterynaryjno-policyjnych zarządzam, aby we wszystkich wypadkach ujawnienia chorób zaraźliwych lub podejrzenia o te choroby przy oględzinach zwierząt i surowych produktów zwierzęcych na targach, w rzeźniach, ładowniach i t. p. bezzwłocznie zawiadamiano o tem dotyczące władze, po myśli art. 1149 Ust. Lek. tom XIII Zb. Pr. b. Ces. Ros. wydany 1905.

Zaznacza się zarazem, że niezależnie od doniesienia o powyższem odnośnej władzy, szczegóły o pochodzeniu wspomnianych zwierząt i produktów winny być zamieszczone w wykazach o działalności rzeźni i t. p. przedkładanych Ministerstwu Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Białystok, 24 października 1921 r.

L: 16/480-R. W.

Wojewoda

(—) *Popielawski w. r.*

D.

W sprawach sanitarnych

13.

Rozporządzenie Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do spraw walki z epidemjami w przedmiocie utrzymania porządku w domach, na dziedzińcach chodnikach i jezdniach w gminach miejskich.

Art. 1.

Wszystkie ulice, gościńce, drogi znajdujące się na terytorjum gmin miejskich i to tak jezdnie, jak i chodniki ścieki, rynsztoki i rowy przydrożne należy utrzymywać stale w porządku i czystości.

Staranne zmiatanie ich odbywać się ma przynajmniej raz dziennie w porze rannej przed rozpoczęciem normalnego codziennego ruchu ulicznego. Ponadto winny być także w ciągu dnia usuwane z tych miejsc wszelkie gromadzące się śmieci, odpadki i nieczystości.

Przed zmiataniem mają być wymienione w ustępie pierwszym miejsca dostatecznie wodą zroszone, tak przynajmniej aby nieopuszczać do wzbijania się kurz przy zmiataniu. W miejscowościach pozbawionych dostatecznego zapasu wody, lub gdzie dostęp do zbiorników wodnych połączony jest ze znacznymi trudnościami, może władza administracyjna i Instanco wyjątkowo zwolnić od obowiązku codziennego zraszania ulic, dróg, gościńców, jednakże równocześnie winna wydać zarządzenia, w jakich terminach ulice, drogi, gościńce i chodniki muszą być skrapiane.

Art. 2.

Miejsca stałego postoju dorożek, platform, furmanek i t. d. winny być stale utrzymywane w czystości, codziennie zmywane wodą.

Art. 3.

Bramy, sienie, podwórza, dziedzińce i klatki schodowe, jako też zejścia do suterenu i piwnic, oraz miejsca przeznaczone na składanie śmieci i odpadków we wszystkich budynkach, zarówno prywatnych jak publicznych, miejskich i rządowych winny być codziennie starannie oczyszczane a klatki schodowe raz na tydzień myte.

Miejsca ustępowe i pissoir'y, przeznaczone do ogólnego użytku, tak w obrębie zabudowań się znajdujące, jak i oddzielnie w miejscach publicznych stojące, należy dokładnie oczyszczać i co najmniej raz dziennie zmywać wodą. Miejsca te winny być od zmierzchu do chwili zamknięcia bram, względnie do godziny 10 wieczór dostatecznie oświetlone.

Art. 4.

Zawarte w powyższych artykułach postanowienia o obowiązkowym stałym utrzymywaniu czystości i usuwaniu śmieci i nieczystości, odnoszą się również do wszelkich placów i plantacji publicznych niezabudowanych, a łatwo dostępnych parcel, hal, targowisk

i miejsc spędu zwierząt domowych.

Art. 5.

Obowiązek dokładnego zadośćuczynienia przepisom w poprzednich artykułach zawartych spoczywa w pierwszym rzędzie na dozorcach domów, budynków, placów, plantacji, hal, targowisk, miejsc spędu i t. d. tak prywatnych jak miejskich lub rządowych. Gdzie stałych dozorców niema, obowiązek ten ciąży na właścicielach odnośnych nieruchomości względnie na osobach, którym administracja nad tymi obiektami poruczoną została.

Do dozorców domów względnie do osób, które ich zastępują, należy w zasadzie oczyszczenie chodnika i połowy ulicy na przestrzeni odpowiadającej szerokości frontu domu, oraz zebranie i usunięcie zmiotków.

Zmiotki z placów publicznych oraz z chodników i z części ulic, położonych przed placami niezabudowanymi, zbierają i usuwają organa miejskie do tego przeznaczone. Właściciele placów niezabudowanych winni za czynności powyższe, spełniane przez organ miejski, uiścić opłaty przez Zarząd miasta uchwalone.

Osoby powyżej wymienione w zasadzie nie mogą być od tego obowiązku zwolnione; gdzie dla próby odstąpiono od tej zasady, a wyniki okazały się niewystarczające dla potrzeb miejscowych, należy przywrócić powyższą zasadę.

W miejscowościach, w których w myśl prawnie publicznych lub prawnie prywatnych zobowiązań, utrzymanie w czystości niektórych z miejsc wyżej wymienionych należało dotychczas do zarządów miejskich, obowiązki przewidziane w poprzednich artykułach, spoczywają na tych zarządach, aż do chwili przywrócenia zasady, o której w ustępie poprzednim mowa. Przewidziane w art. 14 regulaminy oznaczają bliżej odnośne miejsca.

Art. 6.

Właściciele, względnie osoby, którym zarząd nieruchomości powierzone, obowiązani są przestrzegać, aby w każdym domu,

1. znajdował się zbiornik na śmieci, mocno i szczelnie zbudowany oraz zaopatrzony w ruchomą łatwo odmykającą, jednakże szczelnie przylegającą pokrywę. Zbiornik ten winien stać w miejscu dostępnym, a otwór zaś do wrzucania śmieci umieszczony ma być na takiej wysokości, aby wrzucanie śmieci, mogło się odbywać bez wysiłku.

Do zbiorników tych wrzucane być mają śmieci i odpadki w stanie stałym. W miejsce zbiornika mogą być użyte puszki blaszane z pokrywami i z uszkami, z których zmiotki i popiół mogą być od razu wypróznione do wozów usuwających te przedmioty.

2. Aby w każdym domu nieczystości płynne, jakoto odpadki kuchenne i pomyje odprowadzane były do kanałów, w realnościach zaś nieskanalizowanych do dołów kloaczonych lub gnojowisk, o ile takie zgodnie z art. 11 w realności odnośnej się znajdują. Zlew odprowadzający nieczystości płynne do kanału lub dołu kloaczego, nie może być ot-

warty ma być zbudowany z materiału twardego nieprzepuszczalnego i niewlegającego pod wpływem wilgoci zepsułu i mieć odpowiedni opad umożliwiający odpływ i przepłukiwanie.

W tych miejscowościach, gdzie według obowiązujących budowlanych przepisów, poszczególne piętra zaopatrzone są w urządzenia do zsypywania śmieci suchych, oraz w zlew, należy przestrzegać aby otwory odnośnych rur i lejów zaopatrzone były w szczelną przykrywą oraz aby przewody łączące je z ogólnym zbiornikiem były w całej swej długości szczelne.

3. Aby w każdym domu znajdowały się w odpowiedniej ilości miejsca ustępowe, zawsze do użytku zdadne, łatwo dostępne, zaopatrzone w realnościach nieskanalizowanych w doły kloaczne, a realnościach zaś skanalizowanych połączone szczelną rurą odpływową z kanałem.

Doły kloaczne winny być szczelnie zamknięte, tak, aby zawartość ich, ani wylewy nie mogły przedostawać się na zewnątrz.

4. w kamienicach i budynkach wyższych niż jedno-piętrowe umieszczone były w klatce schodowej w odpowiedniej ilości spluwaczki z wodą.

Art. 7.

Właściciele względnie administratorowie nieruchomości obowiązani są przestrzegać, aby wymienione w poprzednim artykule zbiorniki jako zbiorniki na śmieci suche i doły kloaczne nie były wypełnione ponad 3/4 swej pojemności; z tą chwilą winny być bezwarunkowo w sposób niezatrzuwający powietrze wypróznione, a zawartość ich usunięta na przeznaczone do tego przez zarządy miejskie miejsca.

Zawartość dołów kloacznych winna być przewożona tylko nocą; wiosną, latem i jesienią zaś, także w bardzo wczesnej rannej porze, niepóźniej jednak jak przed 6 rano.

Do wywozu używane być mają wozy, względnie beczki szczelnie zamknięte.

Składanie wywożonych nieczystości w pobliżu zabudowań mieszkalnych, lub w miejscach uczęszczanych przez publiczność, jest bezwarunkowo niedopuszczalne.

Bliższe wskazówki wyjaśniające w jaki sposób przez kogo i gdzie zawartość powyższych zbiorników ma być wwożona, winny być zamieszczone w przewidzianych art. 14 niniejszego rozporządzenia regulaminach sanitarno-porządkowych.

Art. 8.

Właściciele względnie administratorowie nieruchomości obowiązani są dopilnować, aby w każdej posesji zamieszkałej lub stale na pobyt ludzi przeznaczonej, znajdowało się w podwórzu urządzenie, dla trzepania i wietrzenia ubrań, pościeli, dywanów, rogoży i t. p. w stanie zawsze przydatnym do użytku.

Art. 9.

Zamykanie ustępów publicznych na dziedzińcach

domów jest wskazane, aby jednak nie uniemożliwić korzystania z ustępu, klucz od niego winien być u dozorca domu i wydawany na każde żądanie bez wynagrodzenia:

Art. 10.

Mieszkańcom miasta zabrania się:

1. wstawiać do klatek schodowych kubły ze śmieciami, lub zlewkami
2. zanieczyszczać klatki schodowe odpadkami domowymi, płwocinami i wydzielinami,
3. wyrzucać śmieci, wylewać pomyje, przez okna lub drzwi na dziedzińce i ulice.
4. zmiatać śmieci z parapetów i balkonów na ulice.
5. trzepać garderobę, meble dywany i t. p. w oknach tudzież na balkonach zewnętrznych.

Zarządy miejskie obowiązane są w przewidzianych w art. 14 niniejszego rozporządzenia regulaminach wyznaczyć godziny, w których odbywać się może trzepanie przedmiotów na dziedzińcach względnie wewnętrznych gankach. Godziny te winny być przystosowane do pory roku, oraz do miejscowych warunków bytu na każdy sposób, jednak mogą być na ten cel przeznaczone wyłącznie godziny przedpołudniowe.

Art. 11.

Utrzymywane przez mieszkańców w mieście konie, bydło, lub nierogaczna, mają być umieszczone w specjalnie na ten cel przystosowanych stajniach i chlewach.

Gnojowiska mają być urządzone w dołach, których ściany i dno winny być nieprzepuszczalne, sporządzone z betonu, a co najmniej gliną wylepioną; doły te należy zaopatrzyć w ruchomą i łatwo odmykającą pokrywę. Posiadacze powyższych zwierząt winni dbać o to aby zawartość gnojowiska była przed wypełnieniem się dołów w sposób niezatrujący powietrza usunięta.

Zarządy miejskie winny w przewidzianych art. 14 regulaminach ustalić, gdzie, w jakich porach, w jaki sposób zawartość gnojowiska ma być wywożoną względnie usuwaną.

Władze administracyjne i Instancji mogą w razie, gdy tego względy zdrowotności wymagają wydawać zakazy trzymania, koni, bydła i nierogaczny w poszczególnych realnościach miejskich względnie wogóle w mieście. Taki ogólny zakaz nastąpić może na wniosek, lub po wysłuchaniu opinii Zarządu miejskiego, w miastach zaś niewyłączonych także opinii Wydziału Powiatowego.

Art. 12.

Zabrania się zanieczyszczenia odpadkami lub wydzielinami, ulic, placów i ogrodów publicznych, dziedzińców sieni, parkanów, węglów domowych, tudzież tych wszystkich miejsc, dla których Zarządy Miejskie podobny zakaz za potrzebny uznają; w tym ostatnim wypadku w miejscach tych powinno być w punktach, widocz-

nych umieszczone ostrzeżenie wyrażające powyższy zakaz, oraz sankcję karną za jego przekroczenie.

Na polach oraz w ogrodach publicznych winny być urządzone śmiećniki oraz ustępy publiczne.

Art. 13.

Padlina wszelkich w obrębie miasta padłych zwierząt, winna być bezwzględnie, a najdalej do 48 godzin usunięta do miejsc na ten cel przeznaczonych.

W miastach obowiązanych za zasadzie dotychczasowych przepisów lub umów do usuwania padliny, oraz tam gdzie istnieją specjalne zakłady utylizacyjne, wypadki zdechnięcia zwierząt winny być przez właścicieli ich, lub dozorców domu natychmiast podawane do wiadomości właściwych organów. Ponadto przewidziane poniżej regulaminy miejskie mogą bliżej wskazać sposób w jaki usuwanie ma nastąpić.

Art. 14.

Obowiązujące dotychczas w poszczególnych miejscowościach regulaminy sanitarno-porządkowe, które czynią w zupełności zadość postanowieniom niniejszego rozporządzenia, utrzymuje się nadal w mocy. To samo odnosi się i do takich postanowień regulaminowych, które przewidują inne jeszcze, lub surowsze obowiązki po stronie właścicieli nieruchomości administratorów, dozorców i mieszkańców; niż te jakie wprowadza niniejsze rozporządzenie.

Odnosne zarządy miejskie winne są jednak natychmiast po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia podać regulaminy te ponownie do wiadomości mieszkańcom zaopatrując je przytem sankcją karną z art. 17 niniejszego rozporządzenia wynikającą.

W miastach, w których nie istniały do tej pory regulaminy sanitarno-porządkowe, oraz tam, gdzie obowiązujące dotychczas regulaminy sprzeczne są z postanowieniami niniejszego rozporządzenia, względnie nie czynią im w zupełności zadość, mają Zarządy Miejskie przystąpić natychmiast na zasadzie tego rozporządzenia i z zachowaniem jego postanowień do wydania szczegółowych regulaminów sanitarno-porządkowych, względnie do uzupełnienia lub zmiany regulaminów dotychczasowych.

Art. 15.

Władze administracyjne i Instancji mogą w razie potrzeby zarządzić dezynfekcję ścieków ulicznych, rynsztoków, miejsc postoju dorożek, platform i furmanek, ustępów, zlewów, gnojowisk i t. p. Odnosne zarządzenia wskażą w jaki sposób i jakimi środkami dezynfekcja ma być dokonana oraz w jakiej drodze środki te mogą być nabyte.

Art. 16.

Nad przestrzeganiem postanowień niniejszego rozporządzenia czuwać mają zarządy miejskie za pośrednictwem podległych sobie organów. Organa policji państwowej obowiązane są udzielać zarządom miejskim swej pomocy w razie potrzeby zgodnie z art. 14 ustawa 2 ust. z dn. 24/VII 1919 r. (Dz. Pr., No. 61 poz. 363).

Art. 17.

Wszelkie uchylenia obowiązkom wynikającym z niniejszego rozporządzenia, tudzież z wydanych na jego zasadzie zarządzeń i regulaminów podlegać będą karze przewidzianej w art. 8 ustawy z dn. 14 lipca 1920 r. (Dz. Ust, № 61 poz. 388),

Przeprowadzenie postępowania karno administracyjnego oraz wydawanie orzeczeń karnych należy do władz administracyjnych I Instancji.

Uchylenia, które przedstawiać się będą, jako naruszenia obowiązków służbowych, wynikających ze stosunku prawnego publicznego w jakim pozostają osoby, uchybień tych się dopuszczające (dozorcy i administratorowie obiektów rządowych i samorządowych i. t. p. karne będą w myśl odnośnych przepisów dyscyplinarnych,

Art. 18.

Za nie spełnienie wynikających z niniejszego rozporządzenia a na Zarządach Miejskich ciążących obowiązków odpowiadają te zarządy przed swoją władzą nadzorczą w myśl istniejących przepisów.

Niezależnie od tego mogą być zastosowane postanowienia art. 8 ustawy z dnia 16 lipca 1919 r. Dz. Ust. Nr. 63 poz. 371 i art. 23 ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. Dz. Ust. Nr. 67 poz. 402.

Właściwe władze nadzorcze obowiązane są rozłożyć baczną kontrolę nad wypełnianiem przez powyższe Zarządy Miejskie obowiązków z rozporządzenia tego wynikających.

Art. 19.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i znajduje zastosowania w b. Zabrze Rosyjskim z wyjątkiem m. Warszawy, oraz Małopolsce.

(—) *Prof. Dr. W. Godlewski.*

NACZELNY KOMISARZ
DO SPRAW WALKI Z EPIDEMJAMI
PUŁKOWNIK LĘKARZ

Dziennik Urzędowy № 10 z dn. 10 czerwca 1921 r. Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarjatu do Spraw Walki z Epidemjami.

V.

**Okólniki i Komunikaty innych Ministerstw,
oraz podległych im Władz i Urzędów.**

14

Rozkaz Dowództwa Okręgu Generalnego Lubelskiego w sprawie zgłaszania źrebli od klaczy wojskowych. (w skróceniu)

Ponieważ nie wszystkie Oddziały stosują się do

rozkazów dotyczących postępowania ze źrebliami i napływają ustawicznie w tej sprawie zapytania, wyjaśniam że każde przybywające w danym oddziale źrebię, musi być zgłoszone do D. O. G.

Na podstawie posiadanej ze zgłoszeń oddziałów ewidencji zarządzać będzie D. O. Gen. po dojściu źrebli do wieku 3 do 4 miesięcy przekazywane ich w myśl rozporządzeń M. S. Wojsk. Dep. IV do dyspozycji Urzędów Wojewódzkich po uprzednim skoncentrowaniu tych źrebli przy kilku oddziałach i ich komisijnem oszacowaniu przez dwóch oficerów, lek. wet. i przedstawiciela Urzędu Wojewódzkiego.

Źrebięta już oszacowane, odbierać będzie w pewnym ściśle oznaczonym terminie delegat danego Urzędu Wojewódzkiego, za uprzednim wpłaceniem ceny szacunkowej do Komisji Gospodarczej danego oddziału, przy którym źrebięta będą skoncentrowane.

Źrebięta nie odebrane do określonego terminu sprzeda dotyczące D-wo Oddziału drogą licytacji, lecz tylko rolnikom z wyłączeniem handlarzy. O dniu licytacji zawiadomi dane D-wo każdorazowo najbliższe Starostwo, prosząc o wydelegowanie swego przedstawiciela.—

Przy oddawaniu źrebli przedstawicielom Urzędów Wojewódzkich, czy to nabywcom w drodze licytacji, wydawać będzie D-wo „świadcstwo źrebięcia“.

Świadcstwa te sporządzane będą przez D. O. Gen. na podstawie protokołów oszacowania, które mają być każdorazowo natychmiast po dokonaniu oszacowania przedkładane, a równocześnie z poleceniem oddania źrebli do dyspozycji danego Urzędu Wojewódzkiego, doręczane będą świadectwa te Oddziałom.

Z sumy uzyskanej za źrebię przeznaczać będzie D. O. G. na wniosek D-wa jednostki wojskowej, do której źrebię należało 5% jako premję za staranne obchodzenie się ze źrebięciem dla żołnierza, który miał w swej opiece matkę źrebięcia.

Po oddaniu źrebli delegatowi Urzędu Wojewódzkiego, czy też nabywcom z licytacji, przedkładać mają D-wa do Wydziału IV. Sztabu D. O. Gen. odpisy dowodów złożenia sum za te źrebięta uzyskanych, oraz dowody złożenia kwot wypłaconych jako premję żołnierzom, niezależnie od przedkładania dowodów powyższych w oryginale Działowi Kontroli Gospodarczej wraz z aktem rachunkowym.

Sumy uzyskane za źrebięta wciągnąć należy na konto „D.“

Aby źrebięta znajdujące się obecnie przy oddziałach, zakładach i urzędach mogły być w najbliższym czasie do dyspozycji Urzędów Wojewódzkich oddane, przedłożą wszystkie D-wa do dn. 10 lipca r. b. ewidencje wszystkich posiadanych źrebli, chociażby nawet ewidencja taka była już uprzednio przedłożoną.

Po otrzymaniu tej ewidencji zostaną wydane zarządzenia koncentracji, oszacowania i przekazania źrebli Urzędom Wojewódzkim.

Bezwarunkowo zabraniam postępowania ze źrebli-

tami sprzecznego z powyższem rozkazem, do którego Art. 4.
należy się jaknajściślej zastosować.

Nadmieniam, że osoby wojskowe posiadające ziemię mogą nabywać również żrebięta, tylko przez Urzędy Wojewódzkie, na ogólnych zasadach, wszelkie więc prośby o kupno żrebiąt mają być w przyszłości kierowane za pośrednictwem bezpośrednich przełożonych do tych urzędów Wojewódzkich, na których terenie stacjonuje dany Oddział, do którego osoba wojskowa, należy, względnie na którego terenie posiada swoją ziemię.

Lublin, dn. 25 czerwca 1921 r.

L. Dz. 3931/IV koń.

(Białostockiego Województwa
liczba 1641/I — Ad.)

15.

*Komunikat Ministerstwa Spraw Wojskowych
w sprawie organizacji instytucji wojskowych, pełniących opiekę nad inwalidami wojskowymi. (w skróceniu)*

I

Zasady Ogólne.

Art. 1. Na podstawie rozporządzeń wykonawczych do ustawy Sejmowej z dn. 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin, oraz w ślad za rozp. M. S. Wojsk. O. I. Szt. L. 1535/Org., L. 4348/Org. i 7087/Org. ex. 1921 r. dotyczącymi zniesienia Ekspozytur Sekcji Opieki nad Inwalidami, oraz U. R. W., ustalam niniejszem organizację wszystkich wojskowych instytucji, urzędów i zakładów, kompetentnych w przedmiocie opieki nad inwalidami wojennymi.

Art. 2. W myśl wyżej wspomnianych rozporządzeń wykonawczych opieka nad inwalidami ze strony wojskowości, polega na leczeniu i doleczaniu, szkoleniu, proteżowaniu, oraz superrewizji, mającej na celu procentowe określenie niezdolności do pracy zarobkowej.

Art. 3. Ze względu na przejściowy charakter opieki, pełnionej przez wojskowość nad inwalidami wojennymi, wszelkie instytucje i zakłady wojskowe, powoływane do wykonywania tej opieki, nie są na stałe związane z wojskiem, lecz istnienie ich przewidzianem jest jedynie na pewien okres powojenny. — W związku z tem instytucje i zakłady te nie liczą się na stały, podlegający ustawowemu zatwierdzeniu kontyngent siły zbrojnej, i w miarę postępowania właściwej im akcji będą stopniowo likwidowane.

Niezależnie od zaznaczonego wyżej swego przejściowego i całkiem specjalnego charakteru, wszelkie instytucje i zakłady inwalidzkie, jakie stanowią przedmiot niniejszego rozporządzenia, są instytucjami, wzgl. zakładami ściśle wojskowymi i jako do takich, mają do nich zastosowanie wszelkie regulaminy i przepisy, dotyczące czy to porządku wewnętrznego i dyscypliny, czy też prowadzenia gospodarki w formacjach wojskowych.

Art. 5.

Pod względem organizacyjnym, podporządkowania, oraz uzupełnienia personelu oficerskiego i szeregowego traktowane są zakłady inwalidów w ogólnym całokształcie siły zbrojnej, jako instytucje i zakłady służby zdrowia.

II

Centralne organa Opieki nad Inwalidami wojskowymi.

Art. 6.

Organem fachowym Ministerstwa Spraw Wojskowych, jako władzy centralnej w przedmiocie opieki nad inwalidami wojennymi jest „Wydział Superrewizyjno-Inwalidzki”, wchodzący organizacyjnie, jako wydział „przejsłowy”, w skład Dep. VIII. San. M. S. Wojsk.

Szczegółową jego organizację, zakres działania, jako też i etat ustala rozporządzenie o organizacji M. S. Wojsk.

III.

Instytucje i zakłady Inwalidzkie w Okręgach Korp.

Art. 7.

W Dowództwie Okręgu Korp., jako władzy terytorjalnej, istnieją dwa organa, do kompetencji których należą sprawy inwalidzkie a mianowicie:

a) Wydział Superrewizyjno-Inwalidzki przy Szefostwie San. O. K., oraz

b) Wydział Zaopatrzenia Inwalidów Wojsk. (wzgl. w DOK. Poznań i Toruń - Wydział Emeryt. i Zaopatrzenia Inw. Wojsk. w Szefostwie Intendentury O. E.)

Szczegółową organizację, zakres działania, jako też i etaty tych wydziałów ustalają: w stosunku do pierwszego z nich rozp. M. S. Wojsk. O. I. Szt. L. 1535/Org. ex. 1921 r. w stosunku do drugiego rozp. M. S. Wojsk. O. I. Szt. Gen. L. 7087/Org. ex. 1921 r.

Art. 8.

Pozatem istnieją na obszarze O. K. specjalne zakłady inwalidzkie dwóch typów:

a) Zakłady Leczniczo-Szkolne dla inwalidów Wojennych w ogólnej liczbie 6-ciu, podlegające Szefom San. O. K.

b) Szpitale dla inwalidów Woj. w ogólnej liczbie 8-miu podlegające odpowiedniemu Kierownikom Rejonów Sanit. Obydwa te rodzaje zakładów inw. bywają oznaczane nazwą tej miejscowości, w której się znajdują.

U W A G A: Szpitale dla Inw. Woj. w Warszawie, Lwowie i Poznaniu, przyłączone są organizacyjnie do tamt. Zakładów Lecznico-Szkolnych dla Inw. Woj. (niezależnie od istniejących już w tych zakładach szpitali chir-ortop).

Art. 9. Zadaniem Zakładów Lecznico-Szkolnych dla Inwalidów Wojennych jest równocześnie leczenie, doleczanie, protezowanie i szkolenie Inwalidów wojskowych. Połączenie tych wszystkich zabiegów w dziedzinie opieki wojsk. nad Inwalidami ma na celu równocześnie i racjonalne ich zastosowanie, tak, by w najkrótszym czasie i przy najmniejszych kosztach przywrócić Inwalidzie osiągalną zdolność do zarobkowania.

Art. 10. W związku z powyższym każdy Zakład Lecznico-Szkolny składa się zasadniczo z:

- 1) szpitala,
- 2) szkoły Inwalidów wojsk.
- 3) internatu, oraz
- 4) fabryki protez,

połączonych razem pod jednym wspólnym kierownictwem.

Art. 11. Wchodzący w skład Zakładu Lecznico-Szkolnego szpital, ma za zadanie celowe i na odpowiedniej stopie postawione leczenie i doleczanie skomplikowanych uszkodzeń, wymagających zabiegów chirurgiczno-ortopedycznych, oraz leczenie ogólne Inwalidów pozostających w stanie wyżywienia całego Zakładu.

Art. 12. Zadaniem Szkoły Inw. Woj. jest podniesienie utraconej lub znacznie zmniejszonej zdolności do zarobkowania przez teoretyczne i praktyczne kształcenie na odpowiednich kursach na zasadzie opinii Komisji Zawodowo-Doradczych (skład i zakres działania tych Komisji reguluje osobne rozp. MSWojsk.).

Ilość i jakość kursów, przewidzianych w tych poszczególnych szkołach inw. ustalają etaty.

Ewentualne zmiany w tym względzie, jakoteż tworzenie kursów ogólno-kształcących reguluje każdorazowo MSWojsk. osobnymi rozporządzeniami, zależnie od ilości Inwalidów znajdujących się w reedukacji.

Art. 13. W internacie znajdują się Inwalidzi wojenni w stanie całkowitego utrzymania przez cały czas korzystania z kursów szkolenia w zakładzie leczniczo-szkolnym.

Art. 14. Zadaniem fabryki protez jest sporządzanie indywidualnych protez i aparatów ortopedycznych tak dla Inwalidów, jak też i ewentualnie dla potrzeb ogólnych.

Art. 15. Kierownikowi Zakładu Lecznico-Szkolnego podlega personel wszystkich jego składowych części, jako też i Inwalidzi pozostający w zakładzie na leczeniu lub szkoleniu, przyczem korzysta on z praw dyscyplinarnych d-cy pułku,

Art. 16. Sferę działalności każdego z poszczególnych Zakładów Lecznico-Szkolnych reguluje MSWojsk. pozostawiając zasadniczo w każdym Zakładzie Lecznico-Szkolnym pewną ilość miejsc do swej wyłącznej dyspozycji.

Art. 17. Szpitale dla Inwalidów wojennych istnieją dla leczenia Inwalidów, nie wymagającego specjalnych zabiegów, jakie zapewnia Zakład Lecznico-Szkolny.

Zorganizowane są one analogicznie do rejonowych szpitali wojskowych wogóle.—

W miejscowościach, w których znajdują się równocześnie Zakład Lecznico-Szkolny i Szpital dla Inw. Woj. ten ostatni może być podporządkowany kierownikowi Zakładu Leczn.-Szkoln.

Obecną ilość tych szpitali oraz miejsca postoju ustala rozp. MSWojsk. o przejściu siły zbrojnej do stanu pokojowego (O. I. Szt. Gen. L. 7600/Org).

IV.

Instytucje Inwalidzkie I-ej Instancji

Art. 18. Funkcje instytucji I-ej instancji w przedmiocie opieki wojskowej nad Inwalidami woj. pełnią „Referaty Inwalidzkie przy P. K. U.” (wzgl. „Referaty Rentowe przy P. K. U.” na terenie b. zaboru pruskiego).

Szczegółowy ich zakres działania, organizację, oraz etaty ustala rozp. MSWojsk. O. I. Szt. Gen. L. 4348/Org. ex. 1921 r. oraz L. 7087/Org. ex. 21 r.

V.

Art. 19. Szczegółowy sposób działalności wsze-

lkich instytucji inwalidzkich, ustalonych ni-
niejszą organizacją, regulują osobne w tym
kierunku instrukcje.

Warszawa, dn. 30 sierpnia 1921 r.

Oddział I. Sztabu Gen.

L: 8640/Org.

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) Sosnkowski.

Generał-Porucznik.

VI.

Obwieszczenie Urzędu Wojewódzkiego.

16.

*Protokół z przebiegu obrad zjazdu Starostów
Województwa Białostockiego odbytego w czasie od
26 do 28 października 1921 r.*

O b e c n i:

- IWPan Stefan Popielawski — Wojewoda Białostocki,
- „ Tadeusz Łada, Naczelnik Wydz. Prezydjalnego
Min. Spraw Wewn.
- „ Inżynier Jan Kolek, zastępca Wojewody Biało-
stockiego,
- „ Dr. Wincenty Kałuski, Naczelnik Wydz. Admin.
Województwa w Białymstoku.
- „ Władysław Salinger, Naczelnik Wydz. Samorząd.
Województwa w Białymstoku.
- „ Dr. Konstanty Alchimowicz, Naczelnik Wydz.
Zdrowia Publ. Województwa Białostockiego,
- „ Jan Żurkowski, Naczelnik Wydz. Roln. i
Weter. Województwa Białostockiego,
- „ Dr. Ryszard Kikiewicz, Naczelnik Wydz. Budż.
Gospodarcz. Województwa Białostockiego,
- „ Inż. Tadeusz Głotz, Naczelnik Wydz. Dyrekcji
Robót Publiczn. Województwa Białostockiego,
- „ Inż. Mieczysław Malinowski, Nacz. Wydz. Przem.
Wojew. Białostockiego.
- „ Mieczysław Bogdański, Naczelnik Wydz. Pracy
i Op. Społ. Wojw. Białostockiego.
- „ Ludwik Valenciennes Naczelnik Wydziału Apro-
wizacji Wojew. Białostockiego.
- „ Inż. Aleksandr Próchnicki, Dyrektor Biura Od-
budowy „Kraju“,

- „ Inż. Konrad Jankowski, p. o. Nacz. Oddz. Drog.
Dyr. Rob. Publ.
- „ Fillmowski, Komendant Policji Okr. Państwo-
wej w Białymstoku,
- „ Kazimierz Iwański, Inspektor administ. Wo-
jewództwa Białostockiego,
- „ Henryk Wilga, Kierownik Oddz. Bezpieczeństwa
Publ,
- „ Jan Ubrański, Starosta z Augustowa,
- „ Stefan Mazurkiewicz, Starosta z Białowieży,
- „ Dr. Feliks Rybołowicz, Starosta z Białegostoku,
- „ Marjan Baehr Starosta, z Bielska,
- „ Bronisław Nazimek, Starosta z Grajewa,
- „ Stanisław Brzęczek, Starosta z Kolna,
- „ Dr. Józef Żak, zast. Starosty z Łomży,
- „ Kazimierz Eustachewicz zast. Starosty z Ostro-
łęki,
- „ Edward Stępniewski zast. Starosty z Grodna,
- „ Władysław Dąbrowski, Starosta z Ostrowia,
- „ Olgierd Malinowski, Starosta z Sejn,
- „ Piotr Eysmont, Starosta z Sokółki,
- „ Zygmunt Kmita, Starosta z Suwałk,
- „ August Nyko, Starosta z Wołkowyska,
- „ Józef Zychert, Starosta z Wysoko-Mazowiecka,
- „ Gedeon Chadzyński, referent Województwa,
- „ Władysław Budzianowski, sekretarz Wydziału
Prezydjalnego,
- „ Władysław Strzelecki, zastępca referenta.

I. REDUKCJA STAROSTW.

Pan Wojewoda zagaja obrady i po krótkim za-
znaczeniu działalności Białostockiej Komisji Oszczędno-
ściowej, udziela głosu p. Naczelnikowi Wydz. Prezydjal-
nego Inż. Janowi Kołkowi, który po treściwym zestawie-
niu wymagań zarządzonej przez Władze Centralne re-
dukcji, poddaje pod obrady kilka projektów mogących
służyć za podstawę do większych zaoszczędzeń. Szczę-
gólnie potrzebne jest należyte zatrudnienie urzędników,
wyznaczonych do zastępowania Starostów, tak, by nie
ograniczając się do samego zastępowania, mieli powierzo-
ne sobie ważniejsze referaty. Tak samo przy właści-
wym rozdzieleniu pracy między urzędników kancelaryjnych
mogłoby ich być mniej niż obecnie. Zresztą nawet bez
względu na te uproszczenia redukcja jest całkiem uzasa-
dniona, bo są Starostwa o niezależnych agendach, mają-
ce obecnie prawie taką obsadę, jak położone w cen-
tach przemysłowych lub dużych miastach o wielkiej
frekwencji, zarówno spraw, jak interesantów słuszne jest
przeto, by w tych pierwszych zastosować obszerniejszą
redukcję. Uwidacznia ją załączony odpis tabeli, jaką
w swoim czasie przesłano Ministerstwu Spraw Wewnę-
trznych.

Trzeba koniecznie dążyć do umieszczenia wszy-
stkich urzędów zespolonych w jednym budynku, przez
to bowiem zyskuje szybkość porozumiewania się bez

pomocy gońców i pisaniny a tak mniej pracowników może załatwić znacznie więcej spraw, daleko lepiej, niż większa ilość pracowników i w dłuższym czasie kiedy biura są odległe. W końcu będzie mogła wystarczyć znacznie mniejsza ilość zaprzęgów oraz niższego personelu, jeśli urzędnicy odbywać zaczęły podróże służbowe według planu zgóry ułożonego na pewien okres czasu.

Wezwani do udziału w dyskusji wystąpili z odpowiednimi wnioskami następujący Starostwie:

p. Zychert z Wysoko Mazowiecka wyraża przekonanie, że powinno się tak zorganizować urzędy, by one funkcjonowały akuracie i bez zarzutu, czemu obowiązująca instrukcja Waniewicza wcale nie sprzyja. Lepiej nadawałyby się dawny system rosyjski, za którego przydzielano sprawy zawsze tym samym urzędnikom. Dziel czyni się to dowolnie, a gdy jakiś referent zachoruje, nie wiedzic komu jego sprawy przydzielić. Temu zapobiegłyby cztery stałe referaty, a przy każdym młodszy urzędnik do pomocy referentowi. Porządek taki ma tą dobrą stronę, że sprawy danego rodzaju załatwiane są zawsze przez jedną osobę, która w ten sposób doskonale jest z nim obeznana, może szybko i fachowo je załatwiać, zaś kanceliści, pracujący przy referencie, przygotowują się praktycznie do objęcia sranowiska referenta i w razie nieobecności zawsze go mogą zastąpić. Do prowadzenia dziennika spraw wychodzących i ekspedjowania poczty powinien być, jak to zresztą jest już obecnie, specjalny urzędnik, który jednocześnie będzie zarządzał archiwum przekazywanych akt mu do przechowania raz do roku przez referentów oddziałowych (fachowych referentów). Niezależnie od tego winien być jeden sekretarz powiatu do prowadzenia spraw personalnych, gospodarczych i innych nie wchodzących w zakres innych referatów. Przy tem systemie ilość pracowników może być znacznie zmniejszona i wprowadzi się ten ład, którego niestety przy obecnym systemie we wszystkich biurach zakresu administracyjnego brakuje. Wtedy kancelarja złączona z referatem byłaby mniejsza niż obecnie, a bieg spraw nie dozna nigdy przerwy, bo referenta miałby kto zastąpić w razie choroby, wyjazdu, lub urlopu.

Pan Starosta Dąbrowski z Ostrowia uważa, iż mogłyby w każdym Starostwie wystarczyć dwa referaty; administracyjny i wojskowo-przemysłowy z dodatkiem przy każdym do pomocy 2-ch do 3-ch urzędników kancelaryjnych

Pan Starosta Białostocki Dr. Rybołowicz mniema, że teraz nie byłoby wskazaniem znacznie uszczuplać personel Starostw, kiedy cała administracja jest dopiero w stanie tworzenia się i jesteśmy w oczekiwaniu coraz to nowych przepisów, które będą powiększały agendy Starostwa. Musimy więc troszczyć się o obciążenie Skarbu, ale przytem baczyć na potrzeby ludności: Dla sprawnego i regularnego funkcjonowania Urzędu byłoby nader wskazane, by Starosta mógł na własną rękę przyjąć w nadzwyczajnych razach parę sił choćby kontraktowych nie potrzebując czekać na ich przydzielenie. Uważa za niemożliwą odpowiedzialność Naczelnika Kancelarji za dziennik i wygotowanie aktów, ma on bowiem zbyt wiele innych obowiązków. Tę odpowiedzialność należałoby przenieść na referentów, a wtedy nie byłoby tak dużo pomyłek. Jeśli się zostawi więcej posad referendarskich w VII stopniu, będzie to zachęta

dla urzędników w VIII-ce, by po paru latach mogli otrzymać VII kategorię. Gdyby w każdym Starostwie były wakanse w VII-kach, byłoby to dla urzędników znaczną podniecią do pracy. Redukować więc należy stopnie niższe.

Pan Wojewoda zwraca uwagę zebrany, by w swoich przemówieniach nie przekraczali kompetencji naczynanej przez władze według dyrektywy z Mln. Spr. Wew. w niniejszej sprawie. Nie można zmieniać ustroju, lecz tylko zmniejszyć liczbę funkcjonariuszy a to z jednej strony redukując etaty, z drugiej zaś faktyczny stan pracowników.

P. August Nyko, Starosta Wołkowyski proponuje Starostwa urządzone (z samorządem) i nieurządzone, a według jego zdania kazdy ze Starostów z partyotycznych względów powinien wystąpić z wnioskami o redukcję nie czekając na zarządzenia przełożonych. Z tych powodów stawia wniosek na redukcję 6 etatów według dołączonej tabeli, prócz tego jest za redukcją całego jednego rejonu, zostawiając w dwu innych razem dwie VIII-ki i jedną X-tkę.

Naczelnik Wydz. Admin. Dr. Wicenty Kałuski podnosi konieczność większej akuracności, szczególnie tu na kresach. Pracy jest podostatkiem, zaczynają jej od nas wymagać i trzeba więc od zapisywania papieru przejść do referatów i wobec tego nie można zbyt wiele zredukować.

P. Urbański radzi podzielić Starost. na typy, oznaczyć ilość urzędników i dać możność załatwienia spraw przez samorząd. W Augustowie sam zorganizował biuro porad prawnych, do którego zwraca się większość Interessantów Starostwa; to zaś pozwala na znaczną redukcję.

Pan Dyrektor Łada uważa za nieodpowiednie szematyczne traktowanie urzędów i trzeba je traktować indywidualnie. Sejny i Białowieża są wyjątkowo małe, przeto mogą być znacznie umniejszone.

P. Dr. Rybołowicz zauważa, że do Starostwa w Białymstoku wpływa około 100 dziennie samych tylko spraw przychodniów z Rosji i prócz tego znaczna ilość spraw prasowych i stowarzyszeń, co absorbuje w zupełności dwóch referentów w VII stopniu. Jeden referent w VIII. załatwia sprawy gminne, oraz ewidencję i nadzór nad wójtami, dalej sprawy przemysłowe i policji przemysłowej i drugi referent w VIII-ce sprawy wojskowe trzeci sprawy poufne oraz dochodzenia przeciw propagandzie wywrotowej i sprawy personalne. Wobec tego mnóstwa agend nie możnaby pójść w redukcji niżej 24 etatów, zaś obsadę sił kancelaryjnych da się tylko wówczas przeprowadzić jeśli się zwinnie XII-tki, na które brak kandydatów. W tem miejscu p. Kazimierz Iwański, inspektor administracyjny zaznacza wyniki lustracji Starostwa w Białymstoku, którego wpływ z końcem lata wynosił przeciętnie 60 spraw dziennie. Poczem uchwalono etaty Starostwa Białostockiego zgodnie z wnioskiem D-ra Rybołowicza a następnie zmniejszone etaty reszty Starostw, jak to wyraża dołączona tabela, uważając za wskazane zniesienie Starostwa Białowieskiego. Ze względu na rozrzucone biura w Ostrołęce, proponuje Starosta zwolnienie lokali zajmowanych przez policję i Kasę Skarbową, co w znaczej części ułatwi